

Ifølge gældende dansk Ret, jfr. Lov af 30. November 1857 § 5, er det kun den i uskiftet Bo hensiddende Enke, der ved præklusivt Proklama kan indkalde den afdødes Kreditorer. Denne Regel udvides ved Udkastet til ogsaa at gælde en Enkemand.

#### ad § 8.

Ligesom nu skal det kun være ved Dispositioner i levende Live, at den længstlevende har den vidtgaaende Raadighed over hele Formuen. Ved Testamente vil han som hidtil kun kunne raade over sin Lod i Boet; Halvdelen efter Beregning af mulige Vederlagskrav paa Skiftet, jfr. ovenfor ad §§ 6 og 7, og desuden sin Arvelod efter den førstafdøde. Hans Testationsret vil selvfølgelig yderligere være begrænset af Livsarvingernes Tvangsarveret, som omfatter to Trediedele af hans Efterladenskaber.

I Tilknytning til den til § 8 svarende Paragraf i Udkastet af 1918 (§ 78) var der som § 79, jfr. § 149 i Forslagene til Lov om Ægteskab fra Rigsdagssamlingerne 1918—19 og 1919—20, foreslaaet en Regel, gaaende ud paa, at naar en Ægtefælle hensad i uskiftet Bo, skulde hans Arveret efter den førstafdøde bestemmes efter de almindelige Regler, medmindre Skiftet først fandt Sted ved den længstlevendes Død, i hvilket Tilfælde hans lovbestemte Arveret efter den førstafdøde bortfaldt. Den foreslaaede Hovedregel er i Overensstemmelse med gældende dansk Ret, hvorimod Bestemmelsen om Indskrænkning af den efterlevende Ægtefælles Arveret efter den førstafdøde er ny. Afvigelsen fra den gældende Ret begrundes i Motiverne, jfr. Udkastet 1918 S. 239, med, at Beregning af Arvelod til den længstlevende Ægtefælle ved Skifte efter dennes Død alene vil være en Begunstigelse af hans Særarvinger paa de andre Arvingers Bekostning, hvorhos der henvises til den Lige- deling, som finder Sted, hvor et gensidigt Testamente mellem Ægtefæller uden fælles Livsarvinger tillægger begge Arvinger efter Loven Arveret ved den længstlevendes Død.

Det kan formentlig med lige saa stor Styrke anføres, at Berøvelsen af den efterlevende Ægtefælles Arveret efter den førstafdøde vil medføre en ganske ugrundet Begunstigelse af den førstafdødes Særarvinger og de fælles Livsarvinger paa Bekostning af den længstlevendes Særarvinger, og en Parallelisering med Forholdet, hvor der ikke er Livsarvinger, synes paa Grund af Slægtskabets forskellige Grad ikke at være afgørende. Kommissionen har derfor ment

at burde opretholde den hidtil gældende Ret paa dette Punkt. Samme Standpunkt har det norske Udkast af 1918 indtaget.

#### ad § 9.

De her givne Regler er i fuld Overensstemmelse med gældende Ret. Paa ethvert Tidspunkt, naar den længstlevende Ægtefælle ønsker det eller ser sin Fordel derved, kan han forlange Boet skiftet.

Vil den længstlevende gifte sig paany, mister han Retten til at sidde i uskiftet Bo og skal derfor skifte forinden. I Udkastet er der optaget en Henvi- sning til Ægteskabslovens § 17 om Skiftes Afholdelse som Betingelse for nyt Ægteskabs Indgaaelse.

#### ad § 10.

Det følger allerede af § 2, at ethvert Stødbarn, der bliver myndigt, kan forlange sin Lod udskiftet af Boet. Dette medfører ikke totalt Skifte, hvis Ægtefællen ikke ønsker det, men alene et partielt Skifte med den paagældende Arving. Der kan altsaa blive en Række successive Skifter, ved hvilke Opgørelsen maa finde Sted efter de til enhver Tid værende Formueforhold.

For saadanne Tilfælde, hvor hele den beholdne Formue ikke overstiger, hvad der skønnes nødvendigt til den efterlevende Ægtefælles eller umyndige Børns Underhold, har man dog fundet det rettest at aabne Adgang til at undlade Skifte.

#### ad § 11.

Reglen i § 11 svarer til § 82 i Udkastet af 1918 og til § 152 i Regeringsforslagene fra Rigsdagssamlingerne 1918—19 og 1919—20 til Lov om Ægteskab. Bestemmelsen udgik imidlertid under Behandlingen i Rigsdagen, idet man fandt den for vidtgaaende, men der blev dog udtalt Ønske om, at der fandtes Bestemmelser, der i nogen Grad kunde værne Børnene mod Ægtefællens Misbrug af Raadigheden over Boet, f. Eks. Begunstigelse af nogle af Børnene paa de andres Bekostning og lignende, jfr. Folketingets Forhandling 1919—20, Sp. 3145—46.

Det er utvivlsomt et berettiget Ønske, at der ikke gives en Regel som den i § 11 foreslaaede en for stor Rækkevidde, idet der derved gives Arvingerne Lejlighed til undertiden ubeføjede Forsøg paa at indblande sig i Ægtefællens Dispositioner og at lægge Tryk paa Ægtefællen ved at true med at begære Skifte afholdt. Men paa den anden Side forudsætter § 6, 2. og 3. Stk., at en Arving skal kunne begære Boet taget under Skiftebehandling, naar